

หน้ากาก

บทที่ 10

แม้จะมีบางช่วงเวลา ที่จาริต แสดงความหงุดหงิดออกมา แต่ระยะเวลาสามวันที่อยู่ด้วยกันก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว การเจรจาซึ่งไม่ได้ใช้แนวทางทางทฤษฎี แต่ใช้การข่มขู่บ้างปลอบโยนบ้างทำให้คู่ค้าตกลงจะยอมคืนเงินมัดจำค่าสินค้าให้ชรั่มภ์ และระงับการดำเนินการจัดส่งสินค้าในที่สุด

“ไม่อย่างนั้นผมจะไม่จ่ายเงินที่ค้าง และจะไปหาซื้อของจากโรงงานคู่แข่งคุณมาขายท่วมตลาดให้ของของคุณเสีราคาไปให้หมดเลย” เขาขู่อีกๆ ทำที่กึ่งจริงกึ่งเล่น แต่คู่ค้าซึ่งรู้จักชายหนุ่มดี นึกถึงแต่ในเชิงจริงอย่างเดียว

ที่สุดฝ่ายนั้นก็ยินยอม

“คุณจะต้องทำยอดซื้อให้บรรลุเป้าด้วย ผมขอให้คุณซื้อเดือนละยี่สิบล้าน แต่ที่ผ่านมากุณซื้อแค่เดือนละสิบล้านเท่านั้น ”

“ตกลง ผมให้สัญญาให้คุณ ต่อไปนี้ยอดซื้อจะถึงเดือนละยี่สิบล้านแน่นอน ” เขาพูดอย่างมั่นใจ “ แต่ถ้าคุณขายให้คนอื่นเมื่อไหร่ ผมจะเลิกซื้อทันที ”

คู่ค้าจับมือและยิ้มให้กันอย่างราบรื่น ทั้งการถกเถียงขัดแย้งบาดหมางเป็นอดีต ในระหว่างมื้ออาหารค่ำเลิศหรู เหล้าชั้นเลิศ แก้วแล้วแก้วเล่าถูกยกชูขึ้นเพื่อดื่มอวยพร เรื่องตลกไปกฮาถูกหยิบยกขึ้นมาเล่าสรร หัวเราะหัวใคร่แก่กันราวกับมิตรสนิท

“ คู่หมั้นของคุณสวยจริงๆ อย่างนี้ยังใจเย็นไม่รีบแต่งงานอีกหรือ คุณจาริต ” คนถามมองหน้าทักทายตรงๆ จาริตหัวเราะ

“ อ้อ ผมแต่งงานคุณไม่ต้องกลัวหรอก แต่งช้าแต่งเร็วก็ไม่แปลกอะไร ของของเรายังงี้ก็ต้องเป็นของเราอยู่ดีละ จริงไหม ”

“ ช้านัก ไม่กลัวเธอจะหายไปกับสายลมหรือ ”

“ ไม่กลัว ถ้าจะหายไปก็ต้องไปแบบไม่หายใจ ” เขาพูดเจือหัวเราะ

“ โอโฮ คุณท่าจะรักหวงมาก ก็น่าอยู่หรอก เสียวเจ้ออกจะสวยอย่างนี้ ”

“ ของของเราก็ต้องเป็นของเราสิ ” จาริตหันมาทำประกายตาแพรวพราวกับทักทาย

ในวันรุ่งขึ้น จาริตกลับตอบรับนัดที่จะให้ผู้ช่วยชาวไต้หวันของเขาพาไปเยี่ยมเยียนโรงงานอื่น เขาบอกทักทายว่า

“ ต้องเตรียมหาผู้ทางไว้ก่อน อีกหน่อยเราอาจจะจ้างโรงงานอื่นทำของออกมาแข่งกับมัน ทำให้คุณภาพด้อยหน่อย ต้นทุนจะได้ถูกลง แต่เราจะขายควบกันไปเลย ถ้ามีปัญหาขึ้นมาก็เทเข้าตลาดขายไปราคาต่ำๆ เจ้าชรั่มภ์ซื้อของราคาสูงเข้าไปก็เจ็บไปคนเดียว ”

ความคิดในเรื่องงานของจาริตโลดแล่นไปข้างหน้าเสมอ ชายหนุ่มมีกิจการงานหลายอย่างและทำทุกอย่างในเวลาเดียวกันโดยไม่ผิดพลาด นั่นทำให้เขายิ่งเชื่อมั่นและทะนงตนว่าเหนือกว่าคนอื่น

ทักทายรู้จักหนุ่มใหญ่ผู้มียุมากกว่าเธอเกือบสิบปีคนนี้นามานในฐานะพันธมิตรทางธุรกิจของบิดา ความเจ็บปวดของชายหนุ่มที่บิดาถ่ายทอดออกมาทำให้เธอทิ้งมาตลอด ทักทายไม่ใช่คนทำการค้าจึงรู้สึกเหมือนได้รับฟังเรื่องของอัคริณผู้ไม่เคยแพ้ใคร หลังจากที่ยื่นจบจากต่างประเทศกลับมาบ้าน เธอกลายมาเป็นคนรักของเขาและยอมให้ชายหนุ่มบงการทุกอย่างอย่างเชื่อฟัง

ไม่เคยจะทะเลาะเบาะแว้งหรือมีเรื่องกุกกิกแงงอนแบบคนรักเธอเป็นเหมือนลูกแมวเซื่องๆ ของเขามากกว่าอย่างอื่น

สามวันของการติดต่อกันที่เคร่งเครียดโดยไม่มีเวลาหาความเพลิดเพลินใจอย่างอื่นเนื่องจากชายหนุ่มเป็นห่วงกังวลงานที่ทิ้งไป ทักทายอดสงสัยไม่ได้ว่า ช่วงเวลาที่ชายหนุ่มพายุพองไปญี่ปุ่น จะมีแต่เรื่องงานเช่นเดียวกันหรือเปล่า

ถึงอย่างไรเธอก็ดีใจที่ได้กลับมาอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์และต่อเข้าอินเทอร์เน็ตไปรอการติดต่อของรัทท์ อยากจะโทรศัพท์ไปหาเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็หยุดตัวเองไว้ รู้สึกตัวมาตลอดว่าความคิดคำนึงที่เธอมีต่อชายแปลกหน้าคนนั้น ได้เกินเลยขีดของความพอดีไปมากแล้ว แต่ก็ไม่อาจห้ามตัวเองไม่ให้รอการติดต่อมาอย่างจิตใจจดจ่อได้...

หญิงสาวยิ้มอย่างปลาบปลิ้มเมื่อเห็นชื่อของชายหนุ่มปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

“ ไปเที่ยวมาสนุกไหม ” ฝ่ายนั้นถาม และเธอก็ตอบว่า

“ ไม่ได้ไปเที่ยวนะคะ ไปทำงาน เครียดทุกวัน ”

“ ไปกับใคร ”

หญิงสาวทั้งช่วงเวลายาวนานกว่าจะตอบลงไปว่า

“ เจ้านายคะ ”

“ เล่าให้ฟังบ้าง ”

“ เรื่องยาว ไม่รู้จะเล่ายังไงดี ”

ฝ่ายนั้นทิ้งระยะนานก่อนจะถามว่า “ เมื่อไหร่จะพบกันครับ ”

คราวนี้ตัดทายเป็นฝ่ายทิ้งระยะบ้าง ...ฉันมีคอนรักแล้ว... ฉันกำลังจะแต่งงาน... ข้อความเหล่านั้นถูกพิมพ์แล้วก็ถูกลบทิ้งมาแล้วหลายครั้ง หญิงสาวไม่เข้าใจตัวเองว่าเหตุใดจึงบอกออกไปไม่ได้

เสียงไขกุญแจทำให้หญิงสาวสะดุ้ง จาริตกลับมา...

เธอตัดการติดต่อโดยไม่บอกกล่าว สิ่งที่จาริตเห็นบนจอคอมพิวเตอร์ จึงเป็นภาพจากเว็บไซต์ที่แสดงการตกแต่งบ้านแบบตะวันตกที่หรูหรา

“ สายโทรศัพท์ไม่เคยว่างเลย ” เขาพูดอย่างหงุดหงิด “ โทรศัพท์มือถือคุณก็โทรเข้าไม่ได้ น่าจะโยนทิ้งไปเสียให้หมดดีกว่า มีไว้ก็รกเปล่าๆ ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลย ”

เวลาจาริตหงุดหงิด ทัดทยาจะพยายามนึกถึงช่วงเวลาที่เขาอารมณ์ดีเพื่อที่จะปลอบตัวเองว่าเขายังมีค่าสำหรับชายหนุ่ม เธอเก็บภาพดีๆ ของคู่หมั้นมาเป็นเครื่องประโลมใจ แต่ว่าภาพเหล่านั้นจางหายไปทุกๆ วัน บางครั้งหญิงสาวนึกไม่ออกเอาเลย

“ คุณริตลีมอะไรหรือคะ ”

“ กุญแจตู้เอกสาร ” ตอบพลางร่างสูงทึบๆ ก็เดินผ่านเข้าไปในห้องนอน ชั่วครู่ก็กลับออกมาด้วยสีหน้าที่ยังหงุดหงิดไม่คลาย

“ ทัดก็ไม่ได้ทำอะไรหนักหนา ทำไมถึงจะซาร์จแบตฯ มือถือให้เต็มไม่ได้ ”

เธอหน้าเฉือน “ สงสัยว่ามันคงจะเสื่อมแล้วละคะ เก็บไฟไม่คอยอยู่ ”

“ งั้นก็ซื้อใหม่ ซื้อมาเผื่อไว้หลายๆ ก้อนเลย ” เขาประชด

ร่างสูงเดินผ่านออกไปทางประตู ทั้งเสียงกระแทกปิดค้อนข้างแรงตามหลัง ทัดทยาถอนใจ ต้องหลับตานิ่งอย่างโล่งใจแกมเอือมระอา

เมื่อก่อนเธอเคยกลัวว่าเขาจะทิ้งเธอ แต่ในบัดนี้ตัดททยาแทบจะไม่สนใจอีกแล้ว หญิงสาวปราดไปนั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์และเชื่อมการติดต่อกับรหัสอีกครั้งหนึ่ง

พอมีคำถามปรากฏขึ้นบนจอว่า “ เมื่อไหร่จะพบกันครับ ” เธอสังเกตเห็นก็ตอบลงไปว่า

“ ให้คุณเป็นคนตัดสินใจก็แล้วกัน ”

แล้วหญิงสาวก็พบตัวเองขับรถมายังศูนย์การค้าซึ่งเป็นที่นัดพบด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ ถามตัวเองไปตลอดทางว่ากำลังทำผิดหรือเปล่า...

กลับดีไหม... โทรไปบอกเข่าว่ามีธุระ... แล้วยังไงต่อ... เขาก็คงจะขุ่นใจไหม หรือไม่อย่างนั้นก็โกรธจนเลิกการติดต่อไปเลย...

“ ถูกหรือผิดก็ช่างเป็นไร ชีวิตเป็นของเรา ทุกคนทำตามความต้องการของตัวเองกันทั้งนั้น ไม่เห็นจะมีใครสนใจเลยว่าเรารู้สึกยังไง ” เธอบอกตัวเอง

นาฬิกาข้อมือเรือนจิวถูกยกขึ้นดูหลายครั้ง ทำไมวันนี้รถเกิดจะมาติด ติดอะไรหนักหนา ลานจอดรถก็แน่นจนต้องวนหาที่จอดอยู่นาน เธอร้อนใจเมื่อรู้ว่าตัวเองสายกว่าเวลานัดมากขึ้นทุกๆที

นั่นไง ที่ลานน้ำพุกว้างใจกลางศูนย์การค้า ร่างสูงยืนอยู่ในหมู่ผู้คน ท้าวเอวหันข้างให้ หันหน้าเข้าหาน้ำพุหนึ่งราวกับกำลังสนใจสายน้ำที่ถูกผลัดดันตามกันขึ้นไปเป็นลำ แล้วตกกลับลงมาสู่ธารน้ำเล็กๆ ที่รองรับอย่างต่อเนื่องส่งเสียงซู่ซ่าอึงอล ทัดทยาเห็นไบหน้าด้านข้างที่ดูสะอาดสะอ้าน รหัสที่ไม่ใช่จะคมสันอย่างเมฆ แต่ตัดททยาไม่เคยจะนึกถึงเมฆอย่างที่นึกถึงชายหนุ่มผู้นี้

เธอประหม่าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในทุกย่างก้าว จนเดินเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มจึงได้หันมา

“ สวัสดีค่ะ ” เธอยิ้มให้

“ สวัสดีครับ ” เสียงทักตอบรับเคร่งขรึม หญิงสาวแปลกใจที่สีหน้าของชายหนุ่มดูแปลกไป ประกายตาคล้ายจะแข็งกร้าวขึ้นกว่าเคย

“ รอนานหรือเปล่าคะ รถติด แล้วก็หาที่จอดรถยากจังเลย ” เธอแก้ตัว “ ขอโทษที่ทำให้ต้องรอนาน...”

รอยยิ้มขรึมๆ และสายตาคู่นั้นก็ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ “ ไม่เป็นไรหรอกครับ ” ต่างคนต่างนั่ง ชายหนุ่มจึงพูดต่อไปว่า “ ถึงต้องรออีกหลายชั่วโมงผมก็ยินดี ”

“ ถ้าอย่างนั้นฉันก็เสียมารยาทมากเลย ” เธอหัวเราะเก๋ๆ

“ ไปหาที่นั่งกันดีกว่า ” เขาชวน “ หิวไหม ทานกลางวันมาหรือยังครับ ”

“ เรียบร้อยแล้วค่ะ ”

“ งั้นไปหากาแฟดื่มกัน ”

ทัดทยาเดินตามร่างสูงที่ดูแข็งแรงในเครื่องแต่งกายเรียบๆ ที่ดูดีไปในระหว่างผู้คนด้วยความรู้สึกแปลกใจตัวเองอย่างที่สุด ถามตัวเองว่ามาถึงจุดที่แปลกประหลาดนี้ได้อย่างไร เธอควรจะละอายใจหรือ

เปล่า กำลังจะแต่งงานกับผู้ชายที่ร่ำรวยที่สุด แต่กลับเผ้านึกถึงผู้ชายอีกคนหนึ่งจนยอมรับนัดที่จะมาพบราวกับยังเป็นเด็กสาวแรกรุ่น แต่ถึงอย่างไรเธอก็รู้สึกอบอุ่นและอึดอ้อมใจอย่างไม่เคยได้รู้สึกมาเป็นเวลานานหลายปีแล้ว

เธอนั่งลงตรงข้ามชายหนุ่มในมุมของร้านอาหารที่ไม่พลุกพล่านเลยเวลาอาหารกลางวันไปแล้ว ร้านต่างๆ จึงมีที่ว่างให้เลือกนั่งได้ตามใจชอบ ชายหนุ่มสั่งซารอนให้เธอและกาแฟสำหรับตัวเอง ดูเขาไม่มีเรื่องจะพูดนอกจากสีหน้าที่คล้ายจะแฝงความแปลกแยกช่างไม่คล้ายชายหนุ่มที่พบบันในงานเลี้ยงซึ่งแพรวพรายช่างเล่นและทำเหมือนเธอเป็นคนสำคัญที่สุดคนนั้นเสียเลย

จนเครื่องดื่มถูกวางลงตรงหน้า ทัดทยาผสมน้ำตาลและนมสด เธอยิ้มเมื่อชายหนุ่มสั่งหน้าเมื่อเธอเลื่อนมันเข้าไปให้

“ ไม่น้ำตาลหรือคะ ”

“ ไม่ครับ ”

“ คุณดื่มแต่กาแฟจริงๆ เหมือนเพื่อนของฉันเลย ”

“ หรือครับ ”

“ ค่ะ วันนั้นเขาก็ไปงานด้วย เขาเป็นคนสอนให้ฉันเต้นรำ ”

ชายหนุ่มทำท่านึก ก่อนจะพยักหน้า “ นึกออกแล้วครับ ” เขายิ้มขริบ “ ผมนึกว่าเขาตามจับคุณเสียอีก ”

เธอหัวเราะ “ ไม่หรอกค่ะ เราโตมาด้วยกัน สนิทกันมาก ตอนนี้อีกก็ยังมาทำงานให้... เอ่อ... มาทำงานกับพ่อของฉันด้วย ”

ประกายตาของชายหนุ่มวาวขึ้น ด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่น เขาได้แต่มองดูถ้วยกาแฟตรงหน้า

“ คุณไม่ได้ทำงานกับคุณพ่อหรือครับ ”

ทัดทยาเฝ้าแต่คิดว่าชายหนุ่มไม่รู้ว่ “ คุณพ่อ ” ของเธอคือใคร แต่ถึงอย่างไรก็อดที่จะลำบากใจไม่ได้ที่จะพูดถึงคนที่ชายหนุ่มประกาศออกมาว่าเกลียดชัง

“ เปล่าค่ะ คือว่าไม่ได้ทำเป็นเรื่องเป็นราว ฉันมีส่วนในงานไม่มาก ทำแต่งงานเฉพาะกิจที่ได้รับมอบหมายเป็นเรื่องๆไป ”

“ มิน่าสิครับ คุณถึงได้อยู่ที่บ้านเสมอ ”

“ ฉันว่างงาน ” เธอพูดพลางหัวเราะ

“ มาทำงานกับผมไหม ” เขาแกล้งถาม

“ ตำแหน่งอะไรว่างคะ ”

“ หวานใจ ”

ทัดทยา มองอย่างแปลกใจ รอยยิ้มเครียดๆในสีหน้าเคร่งขริบแปลกแยกที่ไม่ยอมจะสบตาเธอ ไม่เข้ากันกับคำพูดสักเท่าไรนัก

“ ตำแหน่งนั้นฉันทำอยู่แล้ว ”

“ หรือครับ ใครเป็นคนโชคดี...”

“ โชคร้ายต่างหาก ”

“ แปลว่ามีแฟนแล้วจริงๆ ”

“ ค่ะ ”

อีกฝ่ายหนึ่งนิ่งไปเป็นครู่ “ ผมไม่แปลกใจ ”

“ หรือคะ ”

“ คนสวยแล้วยังน่ารักด้วยอย่างนี้ ถ้ายังไม่ถูกจับจอง โลกก็คงวิปริตไปแล้ว ”

เธอหัวเราะ

“ แต่งงานหรือยังครับ ”

“ ยังค่ะ... กำลังตกแต่งบ้าน...”

“ ขอแสดงความยินดีด้วย ”

น้ำเสียงและสีหน้าไม่สอดคล้องกับคำพูดอีกตามเคย ทัดทยาแปลกใจที่รหัทในวันนี้ช่างไม่เหมือนที่เธอคาดหวังไว้ หญิงสาวคิดว่าจะได้พบมิตรอบอุ่นที่เคยทำให้เธอหัวเราะ ผู้ซึ่งจุดประกายแห่งความมีชีวิตชีวาให้แก่เธออีกครั้ง ตั้งแต่เมื่อพบกันครั้งแรกในงานเลี้ยงและติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ตมาในช่วงเวลาหนึ่ง รหัทคนนั้นพยายามที่จะเข้าถึงตัวเธอ แต่ชายหนุ่มในวันนี้คล้ายพยายามปิดกั้น แยกแยะ และไม่จริงใจสักเท่าไรนัก ในวันนี้ ดวงตาที่เคยอบอุ่นแพรวพรายทำให้เธอขจัดเขิน กลับเคร่งขริบแข็งกร้าวและมักจะมองเมินไปทางอื่น ไม่ยอมมองตรงๆ นานๆ ราวกับจะซ่อนสิ่งใดไว้

“ คุณล่ะคะ แต่งงานหรือยัง มีลูกกี่คนแล้ว ”

ชายหนุ่มตอบว่า “ ผมต้องดูแลผู้หญิงคนหนึ่ง กับลูกสาวอายุสองขวบ ”

“ อ้อ...”

“ น้องสาวครับ ”

หญิงสาวหัวเราะ “ แล้วสามีของเธอล่ะคะ ”

ชายหนุ่มสั่งหน้า “ ลูกไม่เคยได้เห็นหน้าพ่อเสียด้วยซ้ำ ”

เสียงขริบทำให้ทัดทยาต้องนิ่ง “ ฉันเสียใจด้วย ”

“ ผมรักเขาทั้งสองคน ”

เธอยิ้ม อดคิดไม่ได้ว่าใครก็ตามที่ชายหนุ่มรัก ช่างเป็นคนที่โชคดีเสียจริงๆ